

PARAULES DE VIDA

Temps de gràcia i de reconciliació

La Quaresma és un temps de gràcia. Aquesta ens arriba per mitjà de la Paraula de Déu i dels sacraments. En la reflexió de la setmana passada us convidava a què enmig de tants missatges que rebem no oblidem que la Paraula que més necessitem, perquè és la que ens aporta la pau que desitja el nostre cor, és l'Evangelí; i a què la Quaresma siga una ocasió per a escoltar-lo, meditar-lo i acollir-lo. Eixa Paraula és viva i eficaç: no pretén únicament donar-nos una informació sobre Déu o sobre les veritats de la nostra fe. Està dirigida a la nostra vida i té poder per a transformar-la. Qui de debò s'obri a l'Evangelí sent el desig d'avançar en el seguiment de Jesucrist i inicia un camí de conversió.

En aquest camí, el creient passa per diferents moments. En primer lloc descobreix la distància que hi ha entre la grandesa de l'amor de Déu i la pobre resposta a aquest amor. Santa Teresa de Jesús, en el *Llibre de la Vida* ens narra que el que més li dolia era que havia sigut ingrata a Déu, és a dir, que no havia correspost al seu amor com deuria. A la meua manera de veure, aquí està l'essència del pecat. Només quan descobrim que la nostra vida no és altra cosa que una història de gràcia per part de Déu, i que la nostra resposta no hauria de ser altra que l'agraïment, experimentem la necessitat de demanar-li perdó i reconciliar-nos amb Ell.

El reconeixement del nostre pecat com a ingratitude ens porta a una correcta comprensió de la vida cristiana i de la vocació a la santedat a la qual tots els batejats estem cridats: aquesta no consisteix en un camí d'autosuperació que hem de recórrer confiats únicament en les pròpies forces, i que té com a meta la satisfacció d'haver aconseguit un objectiu humà o, el que seria pitjor, l'orgull del fariseu que es considera millor que els altres; sinó que és un procés de creixement en l'a-

mistat amb Déu. Un sant és un bon amic de Déu, que sap que eixa amistat és el tresor més gran i prefereix perdre-ho tot abans que allunyar-se d'Ell. El nostre camí de perfecció no és altra cosa que créixer sempre més en l'amistat amb Déu. Qui viu des d'aquesta convicció descobreix també que necessita ser perdonat, perquè constantment estem faltant a eixa amistat.

L'Evangelí, que ens denuncia les nostres infidelitats a l'amor de Déu, ens anuncia també la seua fidelitat perquè no visquem en el temor sinó en la confiança en Ell. En la Creu de Crist descobrim que el pecat de la humanitat no l'ha portat a deixar d'estimar-nos, sinó a mostrar-nos amb més

claredat el seu amor i la seua gràcia. Aquesta fidelitat el porta a tenir un cor misericordiós amb nosaltres i a oferir-nos sense cansar-se la gràcia del perdó. El seu desig de reconciliació és més fort que el nostre pecat. Com va dir el papa Francesc, no oblidem que Ell no es cansa mai de perdonar-nos; sovint som nosaltres els qui ens cansem de demanar-li perdó. Per això us convido a què durant aquest temps de Quaresma ens obrim al perdó que Déu ens ofereix celebrant el sacrament de la Penitència per a créixer en la seua amistat.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La conversió a nosaltres mateixos

L'Evangelí de Marc resumeix així la primera predicació de Jesús a Galilea: «El Regne de Déu és a prop; convertiu-vos i creieu» (Mc 1,15). Jesús anuncia la presència del Déu de l'Amor i del Perdó que ve a regnar en el nostre món humà, i ens crida a la conversió, a nosaltres i a la humanitat sencera. Ens crida a acollir el Déu vivent i a orientar cap a Ell la nostra vida, a fer de Déu el nostre centre i la nostra raó de ser. Això té un efecte important. La conversió al Déu vivent comporta la conversió a nosaltres mateixos; ens ajuda a descobrir la nostra manera d'entendre la vida i

de viure. Anem descobrint els nostres enganys i els nostres errors, no només els de cadascun de nosaltres sinó els del nostre món, la nostra societat, la nostra cultura. Ens descobreix els nostres errors sobre el valor de les coses, dels diners, de la salut; no són béns absoluts, són valors febles, que ens equivoquem quan els erigim en raó de viure. La conversió a Déu ens descobreix també els nostres errors sobre la relació adient amb els altres, els diferents, els dolents; ens equivoquem quan ens deixem portar per l'egoisme o el ressentiment. Convertir-nos a Déu ens il·lumina també

sobre els nostres enganys i les nostres trampes, quan amb la boca proclamem la justícia o l'amor, però la nostra vida real és tancada i egoista. La conversió a nosaltres mateixos és un camí lent i dolorós. És reconèixer tot el que hi ha d'egoista, de mesquí i fals en allò que hem anat fent de la nostra vida i en allò que omple la nostra cultura i el nostre món. Reconèixer sense negar-ho i sense desesperar-se és propi d'una veritable maduresa.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Tiempo de gracia y de reconciliación

La Cuaresma es un tiempo de gracia. Esta nos llega por medio de la Palabra de Dios y de los sacramentos. En la reflexión de la semana pasada os invitaba a que en medio de tantos mensajes que recibimos no olvidemos que la Palabra que más necesitamos, porque es la que nos aporta la paz que desea nuestro corazón, es el Evangelio; y a que la Cuaresma sea una ocasión para escucharlo, meditarlo y acogerlo. La Palabra de Dios es viva y eficaz: no pretende únicamente darnos una información sobre Dios o sobre las verdades de nuestra fe. Está dirigida a nuestra vida y tiene poder para transformarla. Quien de verdad se abre al Evangelio siente el deseo de avanzar en el seguimiento de Jesucristo e inicia un camino de conversión.

En este camino, el creyente pasa por distintos momentos. En primer lugar descubre la distancia que hay entre la grandeza del amor de Dios y la pobre respuesta a ese amor. Santa Teresa de Jesús, en el *Libro de la Vida* nos narra que lo que más le dolía era que había sido ingrata a Dios, es decir, que no había correspondido a su amor como debería. A mi modo de ver, aquí está la esencia del pecado. Solo cuando descubrimos que nuestra vida no es otra cosa que una historia de gracia por parte de Dios, y que nuestra respuesta no debería ser otra que el agradecimiento, experimentamos la necesidad de pedirle perdón y reconciliarnos con Él.

El reconocimiento de nuestro pecado como ingratitud nos lleva a una correcta comprensión de la vida cristiana y de la vocación a la santidad a la que todos los bautizados estamos llamados: esta no consiste en un camino de autosuperación que debemos recorrer confiados únicamente en las propias fuerzas, y que tiene como meta la satisfacción de haber alcanzado un objetivo humano o, lo que sería peor, el orgullo del fariseo que se considera mejor que los demás; sino que es un proceso de crecimiento en la amistad con Dios. Un santo es un buen amigo de Dios, que sabe que esa amistad es el tesoro más grande y prefiere perderlo todo antes que alejarse de Él. Nuestro camino de perfección no es otra cosa que crecer siempre más en la amistad con Dios. Quien vive desde esta convicción descubre también que necesita ser perdonado, porque constantemente estamos faltando a esa amistad.

El Evangelio, que nos denuncia nuestras infidelidades al amor de Dios, nos anuncia también su fidelidad para que no vivamos en el temor sino en la confianza en Él. En la Cruz de Cristo descubrimos que el pecado de la humanidad no le ha llevado a dejar de amarnos, sino a mostrarnos con más claridad su amor y su gracia. Esta fidelidad le lleva a tener un corazón misericordioso con nosotros y a ofrecernos sin cansarse la gracia del perdón. Su deseo de reconciliación es más fuerte que nuestro pecado. Como dijo el papa Francisco, no olvidemos que Él no se cansa nunca de perdonarnos; a menudo somos nosotros quienes nos cansamos de pedirle perdón. Por ello, os invito a que durante este tiempo de Cuaresma nos abramos al perdón que Dios nos ofrece celebrando el sacramento de la Penitencia para crecer en su amistad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Festa de Sant Enric a Vinebre

L'últim dissabte i diumenge del mes de gener, al poble a on va néixer sant Enric d'Ossó i Cervelló, Vinebre, fem festa.

Aquest any, el dissabte 25 de gener, es va celebrar l'Eucaristia concelebrada amb els mossens de l'Arxiprestat Ribera-Priorat, la predicació la va fer Mn. Pascual

Centelles Llop, antic rector de la parròquia, amb l'assistència de l'alcaldeessa i la corporació municipal, les germanes teresianes de diferents convents i bona gent del poble; la Missa fou cantada pel cor parroquial.

Una celebració on la vida de sant Enric va donar temps a la reflexió i va donar gràcies a un sant

de les nostres terres. En acabar l'Eucaristia, l'Ajuntament va preparar diferents actes i, per la tarda, activitats per als nens i nenes, concert i disco mòbil, van fer que el dia tingués un sentit de festa i de convivència.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Vinebre

La Fatarella celebra Sant Blai en la seva festa major

Dissabte 1 de febrer començàvem la festa major amb l'aurora pels carrers del nostre poble i, al finalitzar, el res del rosari i la Missa primera. Ja al migdia, festa grossa acompanyats dels nostres majorals, celebràvem la Missa major amb la presència dels mossens fills del poble i la predicació de Mn. Julián, rector de Batea i el nostre arxipreste.

Després, la típica subhasta de la llenya, i per la tarda el ball de la Tortada, un pastís que recorda al sant i el postre en aquest dia de festa major.

Mn. David Arasa

AGENDA

Dissabte 14, Jesús, Casa Mare Consolació, recés de Cuaresma de Vida Consagrada.

Assemblea diocesana de Mans Unides 2020

Dissabte 1 de febrer va tenir lloc l'Assemblea diocesana de Mans Unides, presidida per la nova presidenta-delegada, Cristina Contreras.

Membres i col·laboradors de tota la diòcesi van acudir a la convocatòria per tractar els temes de la propera campanya, que continua un trienni de treball dedicat als drets humans, en aquesta ocasió posant el focus en la cura de la «casa comuna» i la relació entre el deteriorament del planeta i la pobresa de les comunitats més vulnerables, sota el lema «Qui més pateix el maltractament al planeta no ets tu».

Vam comptar amb el valuós testimoni de Silvia Heredia Martínez, missionera laica d'Ocasha-Cristians amb el Sud, treballadora social i coordinadora del programa «Paso a Paso», d'educació i prevenció amb menors i famílies en el sector Rivera Hernández de San Pedro Sula, Hondures. Precisament un dels pro-

jectes als quals la nostra diòcesi donarà suport durant l'any 2020.

Després de l'informe econòmic, es van anunciar els projectes que la nostra diòcesi recol·larà aquest any:

- Programa de desenvolupament comunitari integral. Beneficiarà a 1.035 persones de la tribu Poumei, districte de Senapati, Estat de Manipur (Índia).
- Processos de capacitació en drets de la dona i seguretat alimentària. Destinat a 370 do-

nes del nord del Cauca, a Colòmbia.

- Enfortiment educatiu i prevenció de la violència amb recursos educatius, per ajudar a 400 joves en el sector Rivera Hernández de San Pedro Sula, Hondures.

Finalment, ens vam acomiadar encoratjant-nos per aquesta nova campanya. Tots units, sense descans, podrem aconseguir millorar el nostre món.

Elena Tortojada

Sant Sebastià a Vilalba dels Arcs

El passat dissabte 25 de gener, Vilalba dels Arcs celebrava Sant Sebastià. El dia abans vam veure el cartell de la Passió i dissabte la festa gran en la processó i missa.

Al·l'homilia, Mn. Javier Vilanova ens va parlar del testimoni dels màrtirs avui en dia. Finalment, la dansada i un bon vermut van tancar el matí de festa.

Mn. David Arasa

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fundadora de les oblates benedictines; *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.

10. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23, 1-12]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Cándid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg. fund. de les religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20, 17-28]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar màrtir (295); sant Bernat, bisbe; sant

Teòfanès, monjo; sant Lluís Orione, prevere salesià.

13. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2. 5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26. 40-42)]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tossalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

25 ANYS CPT

«Una experiència que ha marcat la meua vida»

MN. JOAN PUJOL

Mn. Joan Pujol és Arxiprest de la Noguera i Rector de Santa Maria de Balaguer. La seva tasca fou principalment la relació amb els mitjans de comunicació social, les notes de premsa de les sessions de Sant Cugat i la participació activa en les deliberacions de la Secretaria general.

Quin és el record més intens dels dies de la celebració del CPT?

Abans de la celebració del Concili, l'etapa de preparació ja va significar per a mi un enriquiment espiritual i pastoral extraordinari, de contacte amb tantes persones significatives i una experiència important de sinodalitat i de treball en comú, sobretot en la tasca encomanada per la Secretaria del CPT de contacte amb els MCS. En el treball de grup i en les sessions del Concili a Sant Cugat i a Tarragona, l'experiència espiritual i pastoral es va veure potenciada amb el diàleg, les intervencions i el contacte amb tantes i diverses realitats pastorals, posades en comú, reflexionades conjuntament i, finalment, votades amb responsabilitat. Una experiència que ha marcat la meua vida i el meu ministeri sacerdotal.

Quins van ser els temes en els que va intervenir més i com era el clima de treball?

Allà hi ressonaven amplament les propostes que es votaven en les sessions plenàries. «L'anunci de l'Evangeli a la nostra societat», nucli del primer tema, és el que em va suscitar més interès, per la seva actualitat en el moment actual. El fruit del Concili Provincial amb les seves 170 propostes ha estat un magnífic mosaic d'iniciatives pastorals que han anat arrelant, mica en mica, a les diferents parròquies i bisbats i han donat lloc a moltes reflexions a nivell de Consells Presbiteral i de Pastoral a diferents nivells. El clima que es va crear i viure va ser molt significatiu, i d'aquest esdeveniment han nascut i s'han enfortit amistats i iniciatives pastorals, apreses en el decurs dels debats i aplicades a diferents parròquies.

Què ha significat per a Catalunya el CPT i en quins punts cal seguir treballant?

Crec, sincerament, que el mateix fet de la seva acurada preparació i la seva celebració, festiva i significativa de la unitat i la diversitat de l'Església que pelegrina a les diòcesis amb seu a Catalunya, és potser el valor més important del CPT. Una experiència de sinodalitat, de comunió entre els diferents bisbats, de germanor i de llibertat a l'hora de manifestar i defensar les opinions i propostes pastorals. Els punts que continuen vigents actualment: Com evangelitzar avui en un món pluralista i secularitzat? Com renovar les nostres comunitats cristianes, especialment les parròquies? Com intensificar el procés de la iniciació cristiana i de la formació continuada? Tot això serà possible si som capaços de recuperar l'esperit i les resolucions del Concili Provincial Tarraconense i posar-les en pràctica.

Diumenge II de Quaresma (A)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo»

Més enllà de quina va ser l'experiència concreta dels apòstols en l'escena de la transfiguració, hem de subratllar la veu que del núvol estant diu: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.* La veu del Pare ens fa veure que Jesús és el model dels fills i per tant el nostre model; i a més ens indica que és el nostre Mestre, al qual hem d'escoltar. En l'escena immediatament anterior veiem com Jesús diu que ha d'anar a Jerusalem, a patir, a morir (i a ressuscitar). Però Pere no ho accepta i protesta clarament: *Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà. Ara bé, la resposta de Jesús és molt dura: Ves-te'n d'aquí Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.* L'anomena fins i tot «dimoni»! A la llum d'aquesta escena la paraula del Pare té una força major: Pere, has d'escoltar Jesús fins i tot si parla d'anar a patir i a morir. Perquè aquest és el pla de Déu, diferent del que pensem els homes. Per això ara no és hora de *fer tres cabanes*, de «viure al cel» sinó de tornar a la tasca de cada dia, a predicar l'Evangeli: *Aixequen-vos, no tingueu por. No veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.* Ara ja no hi ha ni Moisès ni Elies ni vestits blancs com la llum, ni cap núvol lluminós. Ja han tastat la glòria. Però cal seguir la missió que el Pare ha encomanat a Jesús.

En aquest sentit Abraham és un model. *El Senyor li diu: Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré.* Ho ha de deixar tot, tot el seu passat; i això, ja ho sabem, no és fàcil. Però què fa Abraham?: *Abraham se n'anà tal com el Senyor li havia dit.* Abraham és fidel i posa en pràctica la paraula que el Senyor li ha adreçat: no es queixa, ni protesta, per difícil que sigui el que el Senyor li demana.

I tampoc no pot estranyar que Pau digui al seu deixeble Timoteu: *Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortaleza que Déu ens dona. Ell ens ha salvat.* La mort que rebutjava Pere és justament la salvació del món.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

► Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortaleza que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els duqué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

► Lectura del libro del Génesis (Gén 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti una gran nación, te bendeciré, haré famoso tu nombre y serás una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan, y en ti serán benditas todas las familias de la tierra». Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

► Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,8b-10)

Querido hermano:

Toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Él nos salvó y nos llamó con una vocación santa, no por nuestras obras, sino según su designio y según la gracia que nos dio en Cristo Jesús desde antes de los siglos, la cual se ha manifestado ahora por la aparición de nuestro Salvador, Cristo Jesús, que destruyó la muerte e hizo brillar la vida y la inmortalidad por medio del Evangelio.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo.

Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».